

carmilla

Joseph Sheridan Le Fanu

Poslední dobou se necítím moc dobře. V noci neklidně spím, střídavě mě polévá horko a zima a zdají se mi děšivé sny. Hodně jsem zhubla. „Vůbec se mi nelíbíte, slečinko,“ vrtí nade mnou hlavou náš rodinný lékař a neví, co si o tom má myslet. Já ale tuším, co to znamená – to Carmilla mě volá k sobě...

Jako malá dívka jsem bydlela s tatínkem, svou guvernankou paní Perrodonovou a učitelkou francouzštiny slečnou De Lafontainovou na zámku, který ležel v rozlehlé oboře v rakouském Štýrsku. Maminka mi zemřela, když jsem ještě byla úplně malá.

Přestože jsme neměli žádné sousedy, v malebném zámku, ozdobeném věžičkami a obehnaném vodním příkopem, na němž pluly labutě, jsme žili šťastně a spokojeně. I když náš příbytek působil trochu ponurým dojmem, cítila jsem se v něm odmalička v bezpečí, až na jednu podivnou příhodu, která se odehrála, když mi bylo asi šest let. Ležela jsem ve svém pokoji, nemohla jsem usnout a užuž jsem se chtěla rozplakat, když se náhle vedle mého lůžka objevila překrásná tvář neznámé ženy. Měla jsem radost, ale zároveň jsem cítila nevysvětlitelný odpor. Kráska mě začala hladit, vlezla si ke mně do postele a přitiskla mě k sobě. Ukonejšilo mě to a už jsem málem usínala, když jsem náhle ucítila, jak se mi do prsou zabodly dvě ostré jehly! Vykřikla jsem, neznámá zmizela, a když příběhly služebné, nikoho nenašly. Od té doby se mnou až donedávna vždy spala v pokoji nějaká služka.

Celé to začalo tím, že k nám měla přijet na návštěvu Berta, neteř tatínkova dávného přítele, generála Spielsdorfa. Byla asi tak stará jako já a prý velice hodná a roztočilá, takže jsem se na její příjezd velice těšila. Jednoho dne však tatínek dostal dopis. Generál mu v něm sděloval hroznou novinu: „Drahý příteli, má milovaná Berta nečekaně těžce onemocněla a zemřela...“

Tatínek mi tuto smutnou zprávu přečetl na krásné mýtině před zámkem, kam jsme se šli projít, protože byl teplý letní večer. Na všechny na nás padla podivná tíseň a hleděli jsme tiše na jasný úplněk, který právě vycházel nad lesem. Náhle jsme uslyšeli hrčení kol a po silnici se přihnalo spřežení. Přímou před našima očima jedno kolo narazilo na vyčnívající kořen staré lípy a kočár se převrhl na bok.

Ze dveří vystoupila starší dáma panovačného vzhledu, oblečená v černém. „Položte ji na zem!“ poručila dvěma sluhům, kteří vytahovali ven omdlelou bledou dívku asi v mém věku. Tatínek spěchal k nim, a když se ujistil, že dívka žije, neznámou dámu oslovil: „Vaše dcera zřejmě utrpěla velký otřes. Než se zotaví, může zůstat u nás.“

„Takovou šlechetnou nabídku nemohu přece přijmout,“ váhala neznámá, ale po krátkém zdráhání svolila. „Moje cesta se bohužel nedá odložit,“ vysvětlila. Rozloučila se s dcerou, nastoupila do kočáru, který sluhové mezitím stihli opravit, a odjela.

Odvedli jsme krásnou dívku do zámku a uložili jsme ji v jednom z pokojů v horním patře. Byla jsem velice šťastná, že mi Osud přivedl přítelkyni, tím spíše, že jsem se ještě nesmířila se smrtí ubohé Berty, na kterou jsem se tolik těšila.

Zanedlouho už jsem zvědavostí nemohla vydržet a vydala jsem se do pokoje naší návštěvnice, abych se s ní blíže seznámila. Když jsem přistoupila k lůžku, na kterém ležela, překvapením jsem sebou trhla: byla to tatáž krasavice, která mě kdysi navštívila v noci v dětském pokoji! Ovládl mě stejný pocit – radost spojená se zvláštním odporem. Usmála se na mě a mě na ní něco tak přitahovalo, že jsem neváhala a o celé příhodě jsem jí vyprávěla.

„I mně se v dětství zdál podobný sen,“ přiznala cizinka. „Navštívila jsem dívku v dětském pokoji, objala ji a ulehla k ní do postele. Docela určitě to znamená, že jsme spolu nějakým zvláštním způsobem spojeni! I moje pocity tehdy byly na-prosto stejné.“

Joseph Sheridan Le Fanu

„Ještě jsi velmi zesláblá,“ zarazila jsem ji. „Musíš si pořádně odpočinout, nebudu tě dál rušit.“ Popřála jsem jí dobrou noc a nechala jsem ji spát.

Kráska se brzy zotavila. Trávily jsme spolu celé dny a brzy se z nás staly nejdůvěrnější přítelkyně. Velice jsem si ji zamilovala, i když měla některé vlastnosti, které se mi moc nezamlouvaly. Byla totiž hrozná tajnůstkářka a odmítala nám prozradit cokoli o sobě či o své rodině. Dozvěděli jsme se jen, že se jmenuje Carmilla, že pochází z velmi starého a vznešeného šlechtického rodu a že její domov leží kdesi na západ od nás.

„Až nastane čas, všechno se o mně dozvíte,“ slibovala nám. „Teď vám ale ještě nesmím nic prozradit, abych nezhatila tajemné posláni své matky.“

Měla mě velmi ráda, neustále mě objímala a líbala, ale někdy ji přepadaly zvláštní nálady. Seděly jsme například jednou odpoledne ve stínu stromů před zámek a uviděly jsme pohřební průvod, který se pomalu blížil k nám. Pochovávali dceru místního lesníka, která náhle zemřela. V poslední době to byla už několikátá mladá žena.

„Je mi špatně, celá se třesu,“ zvolala Carmilla a málem omdlela. „Pohřby nesnáším a faráře nemůžu ani vidět,“ vysvětlila mi, když se zase vzpamatovala.

Jindy náš zámek navštívil podomní obchodník – hrbáč s uhrančivýma očima, v červené kazajce a ověšený bedýnkami, ve kterých přechovával všelijaké podivné zboží.

„Podívejte, co tu mám, slečinky! Amulet proti upírům, kteří obcházejí po našich lesích!“

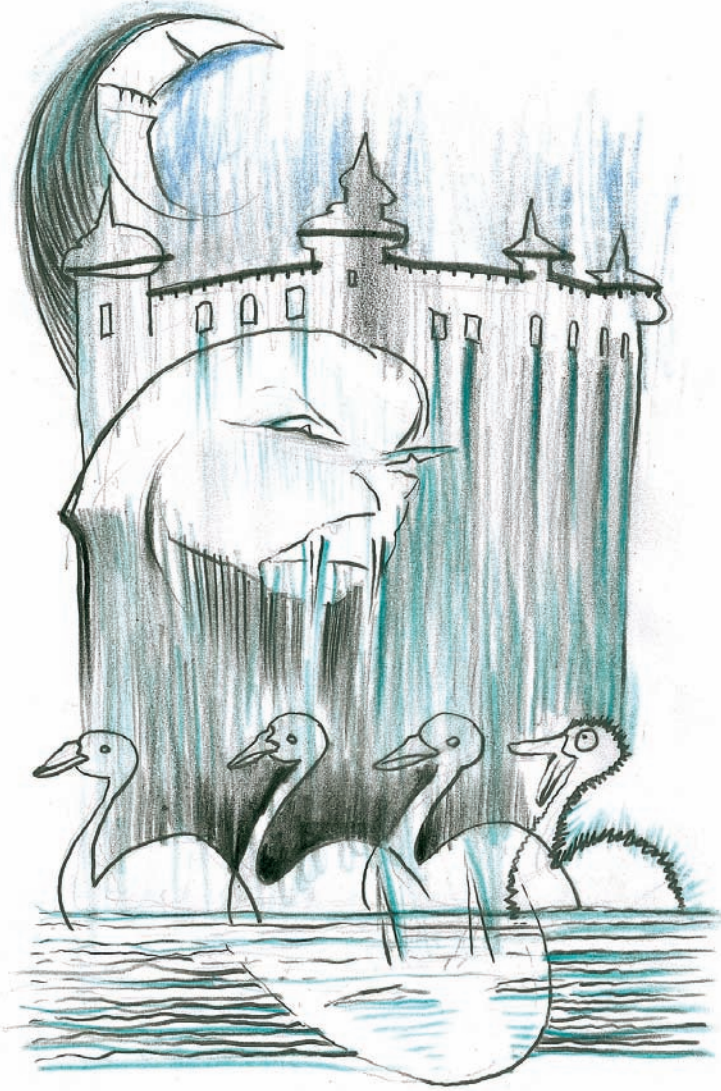
Obě jsme si jej koupily. Hrbáč pak výsměšně ukázal na Carmillu:

„Copak to vidím ve vaší pusince? Dlouhý špičatý zoubek, zrovna jako upíří!“

Pak se obrátil ke mně a varoval mě, abych si na ni dala pozor.

Carmilla se strašlivě rozzuřila, ale jakmile hrbáč odešel, uklidnila se.

carmilla

14

Joseph Sheridan Le Fanu

Chovala se ke mně velmi mile a přívětivě, takže jsme jí snadno odpouštěli její zlozvyk vyspávat až do pozdního odpoledne. Často se stalo, že sešla ze svého pokoje a připojila se k nám až kolem druhé nebo třetí hodiny.

„Dozvěděl jsem se, že v okolí zemřely za záhadných okolností další dvě dívky,“ řekl nám toho večera tatínek. „Pozval jsem na zámek místního lékaře, abych se s ním poradil. Opravdu nevím, co si o tom mám myslet.“

Když se lékař dostavil, tatínek s ním dlouho rozmlouval ve své pracovně, ale pak nám odmítl prozradit, o čem se bavili, s tím, že by nikdy neřekl, že tak vzdělaný a zkušený člověk uvěří nesmyslným báchorkám.

Za nějaký čas přijel povoz a přivezl staré portréty, které nám zůstaly po mamince. Pocházela totiž ze staré uherské rodiny. Tatínek je nechal ve Štýrském Hradci zrestaurovat. Původně byly celé zčernalé, takže se skoro nedalo rozeznat, co na nich je. Všichni jsme se shlukli kolem bedny a tatínek obrazy jeden po druhém vytahoval.

„To je neuvěřitelné!“ vykřikla jsem, když uchopil jeden malý portrét. „Ta žena jako by Carmille z oka vypadla! Má dokonce i stejné malé znaménko na krku!“ Na vyčištěném obraze byl čitelný i malý nápis. „Jmenuje se Mircalla, hraběnka Karnsteinová, a portrét pochází z roku 1698,“ přeslabikoval ho tatínek.

Carmilla se však tvářila, jako by se jí to netýkalo, a tak jsme na chvíli vyšly ven, do krásné letní noci ozářené měsíčními paprsky. Procházely jsme se pomalu po nádvoří a kolem padacího mostu. Carmilla mě objímala kolem pasu. „Mám tě tolik ráda,“ šeptala mi. „Cítím, že naše životy jsou navždy propojeny...“ Pak ji ale přepadla podivná malátnost a musely jsme se vrátit dovnitř.

Té noci se mi zdál zvláštní sen. Viděla jsem se, jak ležím na své posteli. V pokoji byla velká tma, ale všimla jsem si, že před krbem se cosi pohybuje. Bylo to nějaké zvíře, které se podobalo ohromné kočce. Neuklidně přebíhalo po místnosti sem a tam, stále rychleji a rychleji, a temnotou probleskovaly jen jeho oči. Pak vyskočilo

carmilla

ke mně na postel a já ucítla, jak se mi hluboko do prsou zabodly dvě ostré jehly. Vykřikla jsem, probudila se a uviděla, že kus od mé postele stojí nějaká žena v černých šatech a s rozpuštěnými vlasy. Po chvíli vyšla z pokoje a mně se ulevilo.

Nikomu jsem o svém snu neřekla. Dnes už vím, že to byla chyba. Bála jsem se však, že by se mi tatínek vysmál, a nechtěla jsem, aby si myslel, že mě opanovala ta záhadná nemoc, která prý rádí v okolí a postihuje jen mladé ženy. Když jsem se svěřila Carmille, k mému překvapení přiznala, že měla úplně stejný sen!

„Večer si přišpendlíme na noční košili amulety, které jsme si koupily od hrbáče,“ rozhodla. Od té chvíle už náš spánek skutečně nic nerušilo.

Za několik dní se přihnala k snídani vystrašená madame Perronettová. „V aleji pod Carmillinými okny straší – obchází tam nějaká ženská postava!“ vykládala, ale ani já, ani Carmilla jsme se tím nenechaly vyvést z míry.

Jak ubíhal čas, začala jsem se cítit stále unavenější a malátnější a pronásledovaly mě zvláštní, nejasné sny, v nichž mě kdosi neznámý objímal a líbal a cítila jsem na hrdle jeho horké rty. Zdálo se mi, že mě ta bytost rdousí. Obvykle jsem se s výkřikem vzbudila a rozplakala jsem se. Nikomu jsem však nic neřekla, nechtěla jsem tatínkovi přidělovat starosti, už proto, že případů záhadných onemocnění a úmrtí mladých žen v okolí stále přibývalo. Na podobné potíže si stěžovala i Carmilla.

Jedné noci jsem se zničehonic probudila a uviděla jsem, že u nohou mého lůžka stojí Carmilla v bílé košili, od hlavy až k patě potřísněná krví. Zaslechla jsem hlas, něžný a zároveň naléhavý, který pravil: „Tvá matka tě varuje! Měj se na pozoru!“ Vyběhla jsem na chodbu, celá rozrušená. „Pomoc! Pomoc!“ volala jsem. Myslela jsem si totiž, že někdo vraždí Carmillu.

Svým křikem jsem vzbudila ostatní. Na mé naléhání začaly paní Perronettová i slečna De Lafontainová klepat na dveře Carmillina pokoje, Carmilla se však neozývala. Bušily jsme dál, ale marně.